

„Зарадвах се, когато ми казаха да идем в дома Господен, ето, нозете ми стоят пред твоите порти, Иерусалиме“

На 31 май във Враца епископът на Никополската епархия Петко Христов благослови основния камък на нова католическа черква, посветена на „Успение на Блажена Дева Мария“. След като преди почти две години епископът учреди новата енория „Успение Богородично“ във Враца, дойде и чаканият момент да се благослови и положи първият камък на новия храм - единствен във Враца, посветен на Божията майка. Враца е най-големият град в Северозападна България, известен и с неповторимата красота на Врачанския Балкан, който започва от централния площад на града. Той е наследник на древното тракийско селище Вратица, откъдето произхожда и днешното име Враца, или по-точно Вратца, като повечето учени смятат, че името идва от думата „врата“, напomniaщо за живописния пролом до града. Но някои нови изследвания виждат произхода на името от древната тракийска дума „врат-ица“, което означава „при извора“, при река Лева, от която

се е добивало злато. Средновековният град е бил монетарница на Иван-Асен II и през годините в града се заселва католическо население. По всяка вероятност още чипровчани са посещавали прочутия Врачански пазар и панаир, в града е имало и няколко дубровнишки фамилии търговци, но католическата общност се образува през последните 50-60 години, когато доста католици избират Враца за свой втори дом. Това са главно банатчани от Бърдарски геран, Асеново и Гостиля, но също и няколко семейства от Ореш, Белене, Енидже-Вардар, а също и поляци, които чрез бракове са се установили във Враца. Отец Койчо Димов разказва, че от пет години във Враца има редовен духовен живот - литургичен и катехистичен, и е започнало изграждането на общността - Живата църква. Врачанската общност има своя малък параклис - малкия салон на третия етаж в Дома на техниката в центъра на

На стр. 7

Светилище на свети Йоан-Павел II в Малко Търново

25 май, обявен в църковния календар на Католическата църква от източен обред в България за празник на Света Богородица - Покровителка на християнското единство, ще остане като още един паметен ден за Църквата, за Екзархията и за града ни.

С декрет на епископ Христо Пройков храм „Света Троица“ - Малко Търново, бе обявен за светилище на свети Йоан-Павел II и частица от мощите на светия папа остават тук.

По този повод голямото тържество започна на 25 май сутринта пред енорийския дом, където бе открита плоча с лика на свети Йоан XXIII. Тук

Българския папа е гостувал през 1934 г., девет години след първото си пастирско посещение в нашето градче. Все още има живи малкотърновци, които помнят неговото посрещане.

Епископ Христо Пройков, отците Роман, Михал и Георги и кметът на града Илиян Янчев откриха паметната плоча. След освещаването ѝ литийно шествие с хоругви и песнопения пренесе мощите на двамата папи светци до храма за поклонение.

Епископ Христо Пройков в съслужение с отец Роман - назначен за ректор на светилището, отец Михал и отец Ге-

орги отслужиха тържествена литургия. Храмът бе препълнен от енорияши, поклонници - католици и православни, гости.

След литургията много семейни двойки потвърдиха своите обети за брачна вярност, а всички християни се поклониха пред мощите на двамата светии и всеки се помоли за

На стр. 8

На Петдесетница

Свето кръщение и Първо причастие

На 8 юни 2014 г. в католическата черква „Св. св. Кирил и Методий“ - Свищов, отец Патрик отслужи тържествена литургия на Петдесетница - деня, в който Исус изпраща Свети Дух над своите ученици, за да проповядват Божието слово на всички езици по света. Сред многото вярващи, гости на празника, беше кметът на с. Ореш г-н Любомир

Иронов, съпроводен от представители на групата на банатските българи от Румъния, която взе участие в събора на католиците в България в с. Ореш.

В този ден по традиция завършва и учебната година по вероучение с един красив дар към Бог. Светото кръщение

На стр. 5

среща за младите християни
25-30 АВГУСТ 2014

"ДА" за семейството

Вяра - Младост - Приятелство - Музика

за контакти: отец Марчин Грец 0899 808 883 festivalbelozem@gmail.com
адрес: Енория "Св. Франциск" ул. Пала Йоан Павел II, 1 4130 БЕЛОЗЕМ, Обл. Пловдивска

www.festival.capucini.bg
www.facebook.com/Belozem

Днешната младеж

Гледайки днешната младеж, можем да кажем: „Някога не беше така“, „Днешната младеж няма идеали“, „Младите се интересуват само от компютри“, „Това поколение не може без интернет и Фейсбук“, „Моят син няма приятели, постоянно е пред монитора“. Колко подобни изречения бихме могли още да напишем? Навярно много. Навярно и много от нас биха казали: „Да, така е наистина.“ Обаче дали това е цялата истина?

Един ден с младежите гледахме американския филм „Сред дивата природа“. Това беше история за един студент с добър произход, който изоставя семейството си, следването, днешните удобства и няколко години се разхожда по света, търсейки нещо повече - истинския живот. Макар историята на Александър Суперскирник да приключи трагично - героят умира от гладна смърт в безлюдната Аляска, един от младежите каза: „Това е любимият ми филм, това са моите желания!“

На стр. 6

Добре дошъл!

„Днес пристигнах в България и - когато стъпвам за първи път на българска земя - считам себе си за българин и ще остана тук, в България, през цялото време, през което Светият отец ще реши, считайки себе си за българин. Естествено, моето сърце е обърнато към всички, но по един по-особен начин към католиците и най-вече към младите!“

Думи на архиепископ Анселмо Гуидо Пекорари, апостолически нунций в България, при пристигането си в нашата страна, 27 юни 2014 г.

„Каритас“ - Русе помага да станем „Готови за училище“

Русенската католическа организация „Каритас“ бе поканена да се включи в проекта „Готови за училище 2014-2015“ на Тръста за социална алтернатива, подпомагач социални дейности в България. Проектът, на стойност над 2 млн. лева, цели да изплати таксите за детски градини в продължение на година на 4500 бедни деца - най-вече от ромски произход - от цялата страна. Паралелно с това на голяма част от ромските семейства ще бъдат раздавани ваучери за храна след всеки месец, когато детето им е посещавало редовно детската градина.

Освен очевидния резултат от вкарването на толкова много деца, подбрани на случаен принцип, в детските заведения проектът има една още по-голяма цел - догодина да направи изводи и да препоръча на нашето правителство и Световната банка да бъде осигурено безплатно ползване на детските градини от деца в затруднено положение и нев-

ладеещи български език.

Включването в проекта бе одобрено от Управителния съвет на „Каритас“ - Русе, а договорът бе подписан от изпълнителния директор на организацията и директора на тръста г-жа Сара-Перин. Трудната роля на координатор за „Каритас“ - Русе, е отредена на г-жа Мария Крумова от енория Русе. Ежемесечно тя ще наблюдава посещенията на стотици деца в шест населени места в Русенска и Силистренска област, ще изплаща таксите на редовните деца, ще раздава ваучери на техните родители, ще поддържа контакти с местно лице от общността и ще следи развитието на децата и техните семейства.

„Каритас“ - Русе, е една от 23-те неправителствени организации в цялата страна, поканени да съдействат за реализацията на този нелек, но важен проект.

Антония НАЙДЕНОВА,
„Каритас“ - Русе

Проблеми и предизвикателства пред гостъпа до националната образователна система на бежанци и търсещи закрила в България

Водена от позицията, че българското училище е най-доброто място за изучаване на български език и най-ефективното средство за интегриране в българското общество на децата бежанци, „Каритас“ - България, организира кръгла маса на тема „ДОСТЪП - осигуряване на пълен достъп до националната образователна система за търсещи закрила и бежанци“. Събитието се състоя през юни в президентството и беше организирано съвместно с Комисията по предоставяне на убежище при вицепрезидента на Република България и Държавната агенция за бежанците към Министерския съвет.

Проблемът за осигуряване на достъп до българското училище на деца бежанци е особено актуален днес, защото по данни на Държавната агенция за бежанците при МС към 10 декември 2013 г. децата бежанци в страната ни са 2135, от които 1624 са на възраст до 13 години, а 511 са на възраст от 14 до 17 години. За пръв път България е изправена пред предизвикателството да осигури достъп до обучение и образование на толкова голяма група деца от различни страни, в различна възраст и с различно образователно равнище. Българската образователна система обаче няма нито нормативна, нито методическа, нито кадрова готовност за гарантиране правото на образование на децата бежанци и за ефективната им интеграция в българското училище, споделиха експертите от екипа на „Каритас“ - България, ангажирани с дейността „ДОСТЪП“.

Обучението на децата бежанци е допълнително затруднено от езиковата бариера между родителите и преподавателите, което не насърчава родителската помощ при усвояването на учебния материал, както и от липсата на достатъчно социални контакти на децата с техни български връстници. Според експертите българският език и приемането на българската култура от чужденците остава тежък проблем при реализацията на интеграционните усилия. Едновременно с това те подчертаха, че важна стъпка за разрешаване на проблема е и въвлечането на самите чужденци като активна, а не единствено като засегната страна, тъй като интеграцията е двустранен процес.

За да подпомогнат хода на адаптиране на българската образователна система към деца бежанци, по време на кръглата маса експертите от екипа на „Каритас“ - България, представиха изработените от тях и съгласувани с МОН учебни програми по български език за деца и възрастни бежанци, методика за приемане и записване на деца бежанци в училище и други експертни материали, представяващи мерки, които училището би трябвало да предприеме за гарантирането на равния достъп и участие на всички деца бежанци в процеса на образование.

„Не можем да очакваме от бежанците да не се държат като лагерници, когато ги поставяме зад мрежи и огради“, подчертаха експертите. Една от първите стъпки за преодоляване на това състо-

яние е осигуряването на пълен достъп до националната образователна система на бежанци и търсещи закрила, което е и най-ефективно средство за интеграцията им в българското общество. Затова „Каритас“ - България, предприема активни действия и ще продължава да се застъпва пред отговорните институции за приемането на дългосрочна стратегия за осигуряване на пълен достъп до образователната система за търсещи убежище и бежанци при условия, приложими за български граждани. „Защото считаме, че образованието е важна и необходима стъпка за интегриране в българското общество и прекъсване на процеса на изпадане в неравностойно положение и социална изолация. И защото вярваме, че всеки човек, независимо от своята раса, национална, етническа и религиозна принадлежност, има право на достоен живот, в която и страна да се установи да живее“ - заявяват експертите от екипа на „Каритас“ - България.

Участие в кръглата маса взеха представители на парламента на Република България, Министерството на образованието и науката, Министерството на труда и социалната политика, Държавната агенция за бежанците при МС, Регионалния инспекторат по образование - София, висши учебни заведения, училища и НПО с опит в достъпа до образование на бежанци в нашата страна.

Ваня КЛЕЧЕРОВА,
„Каритас“ - България

2 ИСТИНА VERITAS
Брой 7 (1488)
юли 2014 г.

Вечерно бдение в Белене за Петдесетница

В навечерието на Петдесетница, на 7 юни т.г., в енория „Рождество на Блажена Дева Мария“ - Белене, бе отслужено вечерно бдение за вярващите от Никополската епархия, организирано от Комисията по катехизис към Епархийния пасторален съвет. На събитието взеха участие вярващи от цялата епархия, предимно младежи, придружени

от своите свещеници и сестри от различни монашески общества. Бдението се проведе в черквата - светилище на блажения епископ и мъченик Евгений Босилков.

Тържествената Евхаристия за Свети Дух започна от 21 ч., бе отслужена от свещениците Валтер, Венци, Енцо, Койчо, Йосиф и Фортунато и бе предствоятелствана от епископския

викарий отец Ремо Гамбакорта. Проповед за Свети Дух и Петдесетница изнесе енорийският свещеник на Русе отец Валтер Гора. След Евхаристията се проведе обожаване на Светото причастие с песни, подготвени от домакините, и текстове, приготвени от Комисията по катехизис. Обожаването бе ръководено от отец Венци Николов и анимирано от младежи от раз-

личните енории. В края на обожаването свещениците Валтер, Венци и Ремо положиха ръце над всеки вярващ като знак на слизащия Свети Дух. Бдението завърши с Евхаристичен благослов точно в полунощ. Този проникновен молитвен момент остави радостен и вълнуващ спомен в живота на нашата епархийна общност.

Росица ЗЛАТЕВА

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Турция. След провъзгласяването на папа Йоан XXIII (1958-1963) за светец турските медии се надпреварват да величат името му. Някои го назовават накратко „папа“, други - „папа Ронкали“, а напоследък и „Турския папа“. С голям респект, признателност и благодарност се описват животът и благородното дело на Ронкали през трудните времена в Турция като апостолически делегат в Истанбул от 1935 до 1944 г. В негова чест от десетина години в Истанбул един булевард носи името му. В анализите на истанбулския спортен клуб „Бешикташ“ е открито името на Ронкали като голям привърженик на футболния отбор, на чиито мачове той редовно е присъствал, и не само на официалните срещи, а и на тренировките. Ръководството на клуба е обявило конкурс за негов паметник, който да се постави на видно място на стадиона на спортния клуб „Бешикташ“.

Нигерия. Католическата църква е дала много жертви от 2009 г. досега в северната част на Нигерия. Терористичната ислямистка организация „Боко Харам“ е убила над 600 души, прогонила е 90 хиляди християни, разрушила е 50 черкви. След изстъпления й 300 жени са останали вдовици, а 1500 деца - сираци. Материалните щети само от разрушените храмове възлизат на над 3 млн. евро. Международната организация за човешките права в Женева съобщава, че от началото на тази година са убити над 3300 нигерийци. Всекидневно 800 души в Нигерия напускат домовете си. В едно село преблечени терористи са призовали за обща молитва, след което всички над 500 души са били застреляни. Терористичната организация „Боко Харам“ се смята за част от Ал-Кайда и се стреми да превърне Северна Нигерия в мюсюлманска страна, в която да се въведе ислямското наказателно право - шерията. Нигерия е най-голямата страна в Западна Африка с население 155 милиона - 80 милиона мюсюлмани и 75 милиона християни, от които 28 милиона са католици.

Бряг на слоновата кост. На 88-годишна възраст е починал кардинал Бернард Агре - архиепископ на Абиджан. След смъртта му кардиналската колегия наброява 213 членове, от които 118 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав.

Камерун. Отвлечените като заложници двама италиански свещеници Джанантонио Алегри и Джанпаоло Марта и католическата монахиня от Канада Джилберте Бусиер са освободени по нареждане на президента на Камерун Пол Бия, на когото е изказана благодарност от италианския министър на външните работи Федерика Могерини.

Украйна. Украински сепаратисти от Донецк са отвлели като заложник католичес-

кия свещеник Павел Витек. След намесата на епископа на Харков сепаратистите са се извинили и освободили свещеника.

Румъния. В град Яш префектът на Конгрегацията за светците кардинал Анджело Амато е провъзгласил румънския епископ Антон Дуркович за блажен пред 15 хиляди богомолци, между които са били румънският президент Траян Бъсеску и премиерът Виктор Понта. Епископ Дуркович е бил отвлечен през 1951 г. от румънската тайна полиция и след много мъчения е умрял като мъченик.

Русия. Московският патриарх Кирил е обвинил Католическата църква от източен обред в Украйна, че насажда омраза срещу Руската православна църква. Генералният секретар на епископския синод на униатската църква в Украйна епископ Богдан Джурах е отхвърлил това обвинение, като е заявил, че униатите в Украйна се молят и се борят за „съвместно съжителство“ с всички вероизповедания в страната. От 50-милионното население на Украйна над 11 млн. са католици, от тях 5,5 млн. са от източен обред.

Австрия. За първи път в историята на Католическата църква двама папи са канонизирани едновременно за светци - папа Йоан-Павел II (1978-2005) и папа Йоан XXIII (1958-1963). По този повод австрийската поща е издала 150 хиляди юбилейни пощенски марки с изображение на тримата папи - папа Франциск, Йоан-Павел II и Йоан XXIII пред купола на базиликата „Свети Петър“.

+++ Австрийският кардинал Кристофър Шьонборн е предал ключовете на католически храм във виенския краен квартал „Ньойлрхенфелд“ на православния сръбски епископ Иринеи Булович, за да го ползват православните християни, които живеят във Виена. В квартала има два големи католически храма, които са достатъчни за местното население. Доволеният епископ е приел този жест като „приятелско християнско съжителство“ между православни и католици. Днес в Австрия живеят над 500 хил. православни. От 9-милионното население на Австрия над 6 милиона са католици.

+++ Епископската конференция на Католическата църква в Австрия издава новия „Католически младежки катехизис“. От 2012 г. досега са издадени над 4,5 милиона екземпляра на 30 езика; те са изпратени в над 100 страни по света.

Судан. Осъдената на смърт суданска католичка Мариам Джахиа Ибрахим Исаг остава в ареста, докато се произнесе апелативният съд на Судан. Г-жа Исаг е възпитавана и расте като католичка, но защото баща ѝ е мюсюлманин, суданските власти я считат за мюсюлманка. През май тя е осъдена на 100 удара с камшик, защото се е омъжила за християнин, но тъй като баща ѝ е мюсюлманин, тя е осъдена на смърт, защото е напуснала вярата си.

Ватикан. Папа Франциск е отменил всички генерални ау-

диенции за юли поради лятната си почивка. Всекидневните литургии във ватиканския дом „Санта Марта“ също отпадат от началото на юли до края на август. От 13 до 18 август папа Франциск ще бъде на апостолическо посещение в Южна Корея. И тази година Светият отец няма да летува в лятната папска резиденция Кастелгандолфо поради натоварения си работен график.

+++ Папата е приел на частна аудиенция генерал-губернатора на Нова Зеландия Джереми Матепаре. В дванадесетминутен разговор са били обсъдени международни въпроси, социални и икономически проблеми на страната. Матепаре е поканил официално Светият отец да посети Нова Зеландия и архипелага, когато тръгва за Австралия. Губернаторът произхожда от местното население маори, бил е шеф на Новозеландската армия и става първият маори генерал-губернатор на Нова Зеландия.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция президента на Доминиканската република Данило Медина Санчес. В половинчасов разговор са били разгледани много въпроси, свързани с имигрантския поток в карибската страна, дейността на Католическата църква в образованието, здравеопазването и обществения живот. Президентът е подарил на папата кехлибарена верижка и изцяла кутия от бяло и черно палмово дърво. Папа Франциск е подарил на президента брошура на испански език за дейността на понтификата и медальон от площад „Свети Петър“. От 9,8-милионното население на тази карибска държава над 8,6 милиона са католици.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция ръководителя на Европейския изследователски ядрен център в Женева Ролф-Дитер Хьоер. Разговорите са били свързани с работата на дългия 26.7 км тунел под земята - големия адронен колайдер, за търсене на „божествената частица“. На разговорите е присъствал и астрофизикът от Ватикан отец Габриеле Джонти - ръководител на папската обсерватория, който е заявил, че безбожниците и атеистите търсят напразно „божествената частичка“.

+++ Папата е приел на частна аудиенция президента на североиракската автономна област Кюрдистан Масуд Барзани. Разговорите са били за положението в Ирак, за иракските християни. Барзани е начело на автономния регион Кюрдистан от 2005 г.

+++ Секретарят на Папския съвет за междурелигиозен диалог Мигел Анхел Гихот е приел зам.-председателя на Дирекцията по религиозните въпроси в Турция Мехмет Гьормез и са започнали разговори за възможно сътрудничество, за взаимно опознаване и задълбочаване на диалога между двете страни. Понастоящем в Турция живеят около 100 хиляди християни, от които 37 хиляди са католици.

+++ След петгодишно прекъсване отново е отворено за посетители древното гроби-

ще, наречено „Виа Триумфалис“, до ватиканския хълм. Откритият през 2003 г. некропол бе затворен през 2009 г. за археологически разкопки. Некрополът е с площ над 1000 кв. м и в него са открити саркофази, мозайки, фрески и предмети, датирани от първите християнски десетилетия. Древното гробище в североизточната част на ватиканския хълм и некрополът под базиликата „Свети Петър“ с гроба на свети Петър са две антични гробници във Ватикан.

+++ Според новия статистически годишник католическите свещеници в света са 414 313, с 900 повече от предната година. От 2011 г. до 2012 г. броят им се е увеличил с 5000. Броят на свещениците в Европа намалява - между 2005 г. и 2012 г. той е спаднал с шест процента, а на семинаристите - с 13,2 процента. През този период най-голямо е увеличението на свещениците в Африка - с 24 процента, и в Азия - с 20 процента. Увеличават се дяконите в Католическата църква. От 33 300 през 2005 г. те са станали 42 000 през 2012 г. От 1968 г. женени мъже могат също да бъдат ръкополагани за постоянни дякони. Постоянните дякони имат право да причестяват и да проповядват, но не могат да служат литургия и да изповядват. Броят на католиците през 2012 г. е 1.229 млрд.

+++ Папа Франциск е приел председателите на епископските конференции на Католическата църква в 22 латиноамерикански държави; били са обсъждани проблемите на семействата, особено нарастващите разводи, както и високата миграция в континента. Папата е настоял да се намерят нови пътища в пастирската работа със семействата. В началото на август т.г. в Панама ще се съберат епископските конференции на тези страни като подготовка за предстоящия Синод за семействата през октомври във Ватикан.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция албанския премиер Еди Рама. В 25-минутен сърдечен разговор са били разгледани различни въпроси, засягащи двете страни, приносът на Католическата църква за развитието на Албания, приемането на Албания в Европейския съюз и др. Премиерът Еди Рама е подарил на папата карта на Албания, гравирана на мед. Папа Франциск е дарил на премиера бронзов медал с лика на свети Мартин. След срещата папата е благословил бременната съпруга на премиера. От 3.5-милионното население на Албания над 600 хиляди са католици, 700 хиляди са православи, а над 2 милиона - мюсюлмани.

+++ Предвижда се Светият отец да посети Албания на 21 септември за един ден. Той е получил отдавна покана от правителството на страната и от католическите епископи. През 1967 г. Албания беше обявена за „първата атеистична държава в света“ от тогавашния президент Енвер Ходжа, когато религията бе тотално смазана от комунистическия режим. Албания беше посетена от папа Йоан-Павел

II на 25 април 1992 г.

+++ Над 500 италиански деца в риск на девет и десет години са посетили папа Франциск. Той ги е приел в големата зала за аудиенции, дарил им е подаръци и е казал: „Радвам се много и моля Бог да ви дари с много здраве и да станете добри граждани!“ Децата са изпели песен за папата. Преди да ги благослови, Светият отец им заръчал: „Поздрав на вашите семейства, но ви моля за още една хубава песен!“ Децата спонтанно реагирани и всички запели „О, соле мио“.

+++ 24 жени от Италия са изпратили отворено писмо до папата с искане да се „ревирира и обсъди“ безбрачието на католическите свещеници. Те искат да се „премахне стената на мълчанието и на равнодушието“, което срещат всекидневно при връзка със свещеници. След получаване на писмото папа Франциск е изнесъл проповед по тази тема в параклиса на ватиканския дом „Санта Марта“ пред богомолци - свещеници, семинаристи и посетители, живеещи във Ватикан и Рим. Той е заявил: „Понастоящем аз съм за безбрачието и го поддържам, защото то трябва да се приема и изживява като убеждение с всички положителни и отрицателни страни, свързани с него, защото много десетилетия то показа преобладаващи положителни резултати. Касае се за въпрос на дисциплина, а не на вяра. И ако един свещеник ми каже, че дадена жена е забременяла от него, ясно ще ми заявя - природният закон и природното право имат предимство пред неговото право на свещеник. Той трябва незабавно да напусне свещеническата служба и да се отдаде на грижите за детето си!“

+++ Светият отец е заявил, че неговият понтификат ще спазва традицията на неговия орден - йезуитския, която се корени в мисионерство в азиатския континент. Много специалисти ватиканисти визират предимно Китай. С двете си посещения в азиатския континент - през август т.г. в Южна Корея и през януари 2015 г. в Шри Ланка и Филипините - папата ще „заобиколи“ Китай, но дипломатическите усилия на Светия престола са насочени към скорешно подобряване на взаимоотношенията. В Шри Ланка Римският епископ ще провъзгласи за светец епископа мъченик Йозеф Вац (1651-1711) - апостол на Накара и Шри Ланка. Йозеф Вац беше провъзгласен за блажен от папа Йоан-Павел II през 1995 г. А на 15 август т.г. папа Франциск ще провъзгласи в Сеул, Южна Корея, за блажени 124 мъченици, загинали преди 200 години. Най-известни от мъчениците са братята Пол Юн Жи-Чунг (1759-1791) и Франсис Юн Жи-Хеон (1760-1801). През XVIII и XIX в. в Корея християните са преследвани и са избити над 10 хиляди вярващи. При посещенията си в Южна Корея папата ще присъства на азиатския ден на католическата младеж в град Теджон, в който ще участват младежи от 19 азиатски страни.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Мъдрост

„Скъпи братя и сестри, добър ден!

Днес започваме серия от поучения за даровете на Светия Дух. Вие знаете, че Светият Дух съставлява душата, живителната сила на Църквата и на всеки християнин. Божията любов е тази, която прави от нашите сърца Негово обиталище и Той влиза в общение с нас. Светият Дух е винаги с нас, винаги е вътре в нас, в нашите сърца.

Самият Дух е изключителен Божий дар (срв. Йоан 4, 10), подарък от Бог, и от своя страна предава на онези, които Го приемат, различни духовни дарби. Църквата ги изброява седем на брой - число, което символично изразява пълнота, съвършенство. Те са тези, които се изучават, когато се подготвяме за тайнството Миропомазване и които призоваваме в дренната молитва, наречена „Последование (секвенция) към Свети Дух“.

Даровете на Свети Дух са: мъдрост, разум, съвет, сила, знание, благочестие и богобоязливост.

1. Първият дар на Свети Дух според този списък следователно е мъдростта. Но това не е просто човешката мъдрост, която е плод на познания и опит. Библията ни казва, че Соломон в момента на коронацията си като цар на Израел е поискал дара на мъдростта (срв. 1 Царства 3, 9). И мъдрост е точно това - благодатта да бъдеш в състояние да виждаш всичко с очите на Бог. Просто това - да се вижда светът, да се виждат ситуацията, икономическите тенденции, проблемите, всичко с очите на Бог. Това е мъдростта. Понякога виждаме нещата според нашата угода или в зависимост от състоянието на нашето сърце - с любов или с омраза, със завист... Не, това не е виждането на Бог. Мъдростта е това, което Свети Дух прави в нас, така че ние да виждаме всички неща с очите на Бог. Това е дарът на мъдростта.

2. Разбира се, това идва от близостта с Бог, от тясната връзка, която имаме с Бог, от отношението на деца към Отца. И когато имаме тази връзка, Свети Дух ни дава дара на мъдростта. Когато сме в общение с Господ, Свети Дух сякаш преобразява нашето сърце и го прави да възприеме цялата Негова топлина, да усетим, че сме Негови любимци.

3. Тогава Свети Дух прави християнина „мъдър“. Но не в смисъл, че има отговор за всичко, че знае всичко, а в смисъл, че „знае“ Бога, знае как Бог действа, знае когато нещо е от Бога и когато то не е от Бога. Има тази мъдрост,

която Бог дава на нашите сърца. Сърцето на мъдрият човек в този смисъл притежава вкуса и аромата на Бог. Колко важно е в нашите общности да има такива християни! В тях всичко говори за Бог и се превръща в красив и жив знак за Неговото присъствие и Неговата любов. Това е нещо, което не можем да импровизираме, което не можем да си осигурим самите ние. Това е дар, който Бог дава на онези, които стават послушни на Светия Дух. Ние имаме вътре в нас, в сърцата си Светия Дух. Можем да Го слушаме, можем и да не Го слушаме. Ако ние слушаме Светия Дух, Той ще ни научи на този път на мъдростта, ще ни даде мъдростта, която е да се виждаме с очите на Бог, да чуваме с ушите на Бог, да обичаме със сърцето на Бог, да съдим нещата с Божия съд. Това е мъдростта, която ни дава Свети Дух, и ние всички можем да я имаме.

Само че трябва да я просим от Свети Дух.

Помислете за една майка с деца - когато едното прави едно нещо, другото мисли и върши друго, а бедната майката се лута напред-назад с проблемите на децата. И когато майката се умори и започне да крещи на децата си - това мъдрост ли е? Да вика на децата - питам ви - това мъдрост ли е? Как сматате вие - мъдрост ли е, или не е? Вместо това, когато майката вземе детето и нежно го упрекне и му каже: „Това не се прави, защото...“, и му обясни търпеливо, това ли е мъдростта Божия? Да! Това е, което ни дава Светият Дух в живота! После, в брака например, двойката - съпругът и съпругата - те се карат, а след това не се и гледат или ако се гледат, се гледат накриво. Това ли е мъдрост Божия? Не! Вместо това, ако кажат: „Е, бурята отмина, нека се помирим“, и започнат да вървят напред в мир, това ли е мъдрост? [Хората: Да!] Ето, това е дарът на мъдростта. Да дойде в дома, да бъде с децата, да бъде с всички нас!

И това не може да се научи. Това е един дар на Свети Дух. За тази цел ние трябва да искаме от Господ да ни даде Светия Дух и да ни даде дара на мъдростта, на тази мъдрост Божия, която ни учи да гледаме с очите на Бог, да чувстваме със сърцето на Бог, да говорим с думите на Бог. И така, с тази мъдрост ние да вървим напред, да изграждаме семейството, да изграждаме Църквата и всички ще се осветим. Нека да просим благодатта на мъдростта. И нека да я поискаме от Дева Мария, която е Престол на мъдростта, на този дар. Тя да ни даде тази благодат!

От катехистичните беседи на папа Франциск за даровете на Свети Дух, генерална аудиенция, площад „Свети Петър“, сряда, 9 април 2014 г.

„Каритас“ - София, в подкрепа на бежанците и търсещите закрила

Консултативно-информационен център към „Каритас“ - София, започва работа с бежанци и търсещи закрила

В началото на юни отвори врати Център за социално консултиране и информиране на търсещи международна закрила и признати бежанци към „Каритас“ - София. Консултативно-информационният центърът се намира в столичния квартал „Стрелбище“. Дейността му се базира на индивидуални срещи и разговори за оценка на конкретните нужди на хората, които търсят подкрепа, пребивавайки извън своята родна страна. Най-често информацията, която те изискват, е свързана със специфични и непознати за чужденците процедури, а документацията е на български език. За да ги улесним и подкрепим, социални консултанти от бежанската общност и доброволци ще оказват конкретна помощ за достъп до социални услуги, при подаване на документи за адресна регистрация, здравно осигуряване и др. Основна част от работата на консултантите в центъра е да съберат и

чев“ 155-157. Приемните часове са от понеделник до петък от 12 до 16 ч.

Занимания за най-малките

Благодарение на вдъхновената работа на нашите доброволци продължава и подкрепата ни за най-малките. Шарени маски, човечета от моделин, рисунки, картички, куклен театър, интересни филми - това са само част от заниманията за децата бежанци от Военна рампа. Децата в центъра имат възможност да се радват на прекрасни моменти с отдадените доброволци, да развиват своите умения, да общу-

обобщат информацията относно процедура за събиране на семейство, стартиране на собствен бизнес, ред за записване на деца в училище, избор на и записване при личен лекар и др. При необходимост доброволците ще придружават бежанците до конкретните институции и организации. Центърът работи с финансовата подкрепа на фондация „Комунистас“. Намира се в бившата сграда на социален център „Рождество Христово“ на бул. „Гоце Дел-

ват помежду си, да учат нови неща за света. Ателиетата се провеждат всяка седмица и всеки път заниманията са на различна тематика. Основен организатор и вдъхновител за отделните ателиета е нашата EVS доброволка - Анна от Гърция. Пак благодарение на нейния ентузиазъм и любов към децата през май открихме и изложбата „Пролет в България“ в детския отдел на Столична библиотека. Творците - децата бежанци и търсещи закрила от интеграционния център към ДАБ - са участници в съвместния доброволчески проект на „Каритас“ - София, и Си Ви Ес-България „Топло посрещане“. Изложбата е вдъхновена от екскурзия до Копривщица през април, по време на която децата имаха възможност да съберат впечатления и да нахвърлят скиците на своите рисунки.

Тези дейности са подкрепени от Българския червен кръст, Върховния комисариат за бежанци към ООН и Държавна агенция за бежанците.

Безплатни курсове по български език

Усилията ни да подкрепим началната адаптация на търсещите закрила продължават и в посока осигуряването на достъп до безплатен курс по български език на всички, настанени в приемателни центрове. Мъже, жени и деца учат български език, разделени в групи, съобразени с възрастта и познанията им по езика. Благодарение на финансовата подкрепа на ВКБООН в България и сътрудничеството на ДАБ при МС курсовете стартираха в началото на март и ще продължат с удължен срок до декември. За нормалното протичане на учебните часове УНИЦЕФ дари за всички курсисти и учители учебни помагала, тетрадки, маркери, химикалки и други необходими материали. Старанието и желанието да научат езика вече дава резултати, а отскоро дамската група в Пъстрогор с подкрепата на преподавателката започва дори да се занимава със социална дейност в опита си да подпомогнат отделни хора от общността, изпаднали в нужда.

„Каритас“ - София

Помогни на болен и самотен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом. Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори.

Нека заедно помогнем на възрастните хора да изживеят старините си спокойно. В грижа и обич.

Защото СМЕ ХОРА!

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни възрастни хора. **Подробна информация можете да прочетете на www.homecare.caritas-bg.org**

Вярата в ада

Според американски учени, провели наскоро изследвания в шестдесет и три страни по света, вярата в ада предизвиквала у вярващите „емоционален дискомфорт“, който ги правел по-нещастни. Не е наложително човек да е завършил някое престижно висше учебно заведение, за да проумее, че в израза „емоционален дискомфорт“ е заложен недвусмислен намек вярата в ада да бъде отречена. За такива случаи древните римляни прилагаха максимата *Intelligenti rausa*, т.е. на разумния са достатъчни две думи, за да разбере за какво става реч. Тъй че като се отрече от истините, които изповядва в Символа на вярата, христианинът ще се отърве от „емоционалния дискомфорт“, който го мъчи, и ще бъде по-малко нещастен.

Противно на това становище е убеждението на богоязливата и известна с мъдростта си Юдит: Бог не е създал ада, за да мъчи човешкото сърце, нито пък да отмъщава, а само за вразумяване (вж. Юдит 8, 27-29). Тя обаче не е единствената изразителка на подобно убеждение. В старо-заветната книга „Притчи“ цар Соломон настоятелно призовава: „Оставете неразумието и ще живеете; ходете по пътя на разума“ (9, 6). Апостол Павел пък насърчава ефесяните: „И тъй, гледайте колко внимателно трябва да постъпвате: не като неразумни, а като мъдри“ (5, 15), които в своите думи, мисли, действия, желаниа, отношения с ближния се ръководят от страха Господен - неотменимо начало на мъдростта (вж. Притчи Соломонови 9, 10). От своя страна боговдохновеният псалмописец добавя: „Здрав разум имат всички, които изпълняват Господните заповеди“ (Пс. 110, 10).

Чувството за справедливост, вродено у човека, намира своето удовлетворение в двата механизма, чрез които функционира Божието правосъдие - единственото безпогрешно правосъдие - рая и ада. И то на основание, меко казано, на пропуските в човешка-

та съдебна институция, в човешката правораздавателна система. Именно в тези пропуски е закодирано убеждението на христианина в Божието правосъдие, което - освен че е дар Божий - подхранва вярата му в съществуването на рая и ада. Кой би могъл да оспори този факт, след като в световен мащаб множество престъпления остават неразкрити, т.е. ненаказани, а множество невинни хора страдат в затворите. Този печален факт принуди писателя и философа Волтер (1694-1778) да възкликне: „Ако Бог не съществува, то той би трябвало да бъде измислен.“ А векове преди него монахът свети Бернард Клервоски (1090-1153) зададе въпроса: „Откъде да получим истинско правосъдие освен от Божието милосърдие?“ Но в общество, поблазило се от наглостта да забравя за съществуването на Бог, всекидневно се раждат митове, които ни тласкат не към корените на истината, а към омаята на лъжата. Такъв е случаят и с изследванията на американските учени. В тази връзка се сезчам за анекдота, често разказван от отец Дамян Гюлов, един от основателите на в. „Истина“.

Двама приятели се срещат.

- Накъде така рано-рано? - пита единият.

- Отивам на неделното богослужение - отговаря другият.

- Ама ти още ли вярваш на попските приказки? Знаеш ли, аз си мисля, че такива като тебе, като отидат един ден горе и се убедят, че няма нито рай, нито ад, ще падне голям майтап.

- Може и така да е - казва другият. - Майтапът обаче ще продължи до идването на следващия. Аз пък си мисля, че такива като тебе, когато един ден отидат там, горе, и видят, че има и рай, и ад, ще започнат голям плач и ридания, които ще бъдат без край.

Иван ТЕОФИЛОВ

Поклонничество от Свищов до Малко Търново

През месеца на Дева Мария, на 22, 23 и 24 май 2014 г., група от енория „Св. св. Кирил и Методий“ - Свищов, заедно с отец Патрик и сестра Франческа се отправиха към Малко Търново за поклонение. Всички за първи път посещавахме този далечен край.

Там се намира храмът „Света Троица“, в чийто параклис се съхранява иконата на из-

вестната Черна Мадона от Ченстохова - Полша.

На 25 май 2002 г. при посещението си в България папа Йоан-Павел II (вече светец) коронясва иконата на Света Богородица от Малко Търново за покровителка на единството между христианиите и така тази черква става светилище.

Посрещна ни енорийският свещеник отец Роман Котевич, възкресенец, който едва смогваше да си отдъхне от многото групи австрийски туристи. От думите на оца разбрахме, че този храм е от източен обред, но се служи понякога и на западен - според посетителите. От 1862 г. тук се служи на славянски език и съществува училище на български език. През 1884 г. тук идват свещеници и сестри възкресенци. От 1993 г. иконата на Ченстоховската Богородица намира трайно място в този храм.

С гордост отец Роман ни съобщи, че на 25 май 2014 г. в храма пристига реликва от светия папа Йоан-Павел II и по време на тържествена литургия епископ Христо Проиков ще обяви черквата за светилище и на папа Йоан-Павел II. Тук, пред иконата на Дева-

та, измолихме броеница и отец Патрик отслужи литургия.

Останалото време от деня отделихме за посещения на културни обекти и разходки из града.

Другите дни от пътуването посветихме на Бургас и морето. Благодарим на отците капуцини и възкресенци, които ни посрещнаха сърдечно; с тях се молихме и беседвахме приятелски.

В храма на капуцините на 24 май присъствахме на кръщението на Александър и Елица - деца на Александра и Чудомир, които са от нашия край и са венчавани в нашата черква „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов. Литургията отслужиха отец Ярослав и отец Патрик. Кръстници на децата станаха отец Патрик и сестра Франческа, които им пожелаха да бъдат възпитавани в любов към Бог, да живеят с вярата и да ги крепи силата на Христос.

Всички тези прекрасни преживявания, срещите с природата, разговорите помежду ни ще оставят трайни следи у нас.

Благодарим ти, отче Патрик, за този чудесен дар.

Бонка ПАВЛОВА
и Анка КОНОВА

Свето кръщение и Първо причастие

От сmp. 1

приеха Александра и Михаил - брат и сестра, а Първо причастие - Ивана, Йоана, Ана-Мария, Никол и Венелин.

Децата, облечени в красиви бели дрехи, бяха усмихнати и щастливи и не по-малко развълнувани от всички, които присъстваха. Слушаха с особено внимание проповедта на отец Патрик, който ни припомни, че Исус ни праща Свети

Дух, за да не живеем непълноценно. С кръщението, каза той, децата стават Божии деца и както чашата прелива, така да прелива и от тях Христовата любов в изобилие към всички. А тези, които приемат Първо причастие, ще се пречистват и както разтворения аспиринов, така и причастие да стане лек за тях. Отец Патрик пожела на всички да отворим сърцата си и да почувстваме Исус у нас. Накрая всяко дете получи свидетелство и подарък. В салона се поздравихме всички и опитахме от специално приготвените лакомства.

Един хубав паметен ден за децата.

Бонка ПАВЛОВА

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1488)
юли 2014 г.

От 3 до 7 септември 2013 г. Юлиан Атанасов и аз, отец Благовест Вангелов, направихме едно дългоочаквано пътуване до Киев, Украйна, с цел да намерим гроба на архиепископ Йосиф Соколски - първия архиепископ на присъединените българи с Рим. Разбира се, това пътуване имаше и проучвателна фаза, затова всичките други предварителни информации остават настрана, като само от време на време ще давам обяснения за някои доизясняващи моменти от търсенето ни. Също искам да подчертая, че по някои други причини не мога да дам цялата информация.

Сутринта на 4 септември в 8 ч. служихме литургия. Свещеникът и дяконът от черквата имаха добрината да ни заведат и придружат в търсенето от нас гробище. Към 10.30-11.00 ч. пристигнахме на търсеното място. Гробището се намира на юг от пътя, а от северната му страна има нова черква. Отец дяконът с благовиден и спокоен вид попита един млад човек. Той имаше добрината да ни даде някои информации, като например, че зад гробището, на около 100 м, се намира мястото, където може би е живял архиепископ Йосиф Соколски; в гробището имало погребани българи и някак си настоящето гробище граничи с българското; каза ни и как да стигнем до мястото, където евентуално е била къщата му - като минем през гората в съседство. Ние четиримата се върнахме малко назад, преди гробището - през една малка пътека в гората. Там имаше няколко високи стари бора. По пътеката се виждаха ровове, за които ни бяха казали, но точно каква е тяхната роля - така и не разбрахме. Може да са били наредени къщичките?

Тръгнахме да се връщаме. Малко преди да излезем на големия път, се обърнах назад и видях едно черно куче. Веднага го оприличих на дядо Йосиф.

Отецът си тръгна с автомобил, а ние тримата пак се върнахме на гробището. Гробовете: едни бяха модерни, други - по-стари, т.е. гробището беше „действащо“. Пообиколих-

ме го, но на пръв поглед не намерихме нищо интересно за нас. Там, в служебната пристройка, имаше една служителка. Дяконът започна да я разпитва и тя каза, че еди-къде си има един гроб. Тя го обясни на своя колежка, която ни заведе до мястото. Когато разбутахме храстите, се показа малък паметник и... на него пишеше „Йосиф“. Беше нисък пирамидален постамент, квадратен, издължен, с горен пирамидален завършек, паметник с обикновен квадратен кръст - счупен в горния край. На паметника пишеше:

Здѣсь покоится прахъ
МОНАХА ЮСИФА
ЧЕРНОИВАНЕНКО
Кіево Печерской Лавры

сидата и поставена в един тубус), и сега я поставих, подпряна на паметника. След това започнахме кратък помен за умрели. Веднага след като почнахме молитвата, един паяк се появи и застана за малко на границата между паметника и розата. Постоя малко, премина от северната страна на паметника и пак се върна на розата, но после много бързо се скри.

Общо взето друго нямаше какво да се прави и полека-лека си тръгнахме. Дъждът продължаваше да вали. Когато стигнахме на спирката на автобуса, видяхме едно голямо дърво, а там отдолу спокойно бяха легнали три черни кучета. Казах на Юлиан: „Юлиане,

Неведоми са пътищата...

Тръгнахме назад към спирката на автобуса и се прибрахме в града.

На следващия ден, 5 септември, отидохме до Киево-Печорската лавра, посетихме гробището, но там нямаше нищо интересно за нас.

На 6 септември отслужихме литургия в една малка дървена черквичка в района, където живеехме. След литургията се върнахме отново на гробището само двамата с Юлиан. Веднага се отправихме към гроба и паметника. Времето беше дъждовно. Този път се приближих до паметника. Предния ден бях забравил розичката, донесена от София (откъсната от розата зад аб-

тези три черни кучета са: Юлиан, отец Благовест и... архиепископ Йосиф Соколски“, който бе дошъл да ни изпрати до спирката и беше легнал на територията, на която е бил погребан първоначално.

Малко размисление

Първият и най-голям проблем е, че на паметната плоча пише: Монах Йосиф Черноиваненко!

1. Монах!? Защо монах, а не архиепископ? Макар и да са знаели неговата титла, там никога не са го считали за архиепископ.

2. Черноиваненко!? Тази фа-

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1488)
юли 2014 г.

Днешната младеж

От стр. 1

Тези думи ме учудиха и ме накараха да се замисля над тях. Защо младежът тръгва към нещо, което възрастните приемат за безумно и чудно? Дали това е младежки идеализъм или неподправено желание за истина, красота и доброта? Желание за щастлив и пълноценен живот, който е единствен и неповторим.

Как ние, възрастните, помагаме на младите да се подготвят за живота. Даваме ли им добър пример? Дали критичността им не идва от нашите слабости и грешки? Очевидно е, че младите могат да бъдат и наивни, и слаби, и мързеливи. Често искат да живеят „просто, лесно и приятно“. Ние можем да им помогнем, но не като им казваме: „Когато пораснеш, ще разбереш“, а като им посочим това, което според нас е ценно и практично.

Ние, от Ордена на Малките братя капуцини, имаме предложение към вас, младежи: от 2000 г. в Белозем, близо до Пловдив, организира-

ме милия излиза лесно в интернет пространството и може би не е чужда за тези земи, но нека си припомним, че неговото кръщелно име е Иван и вече половината от проблема е решен. Но защо е „Черно“? Или той самият е бил по-мургав - което не е никак невъзможно, или неговият характер „черна овца“ - в смисъл на бунтарство, му е донесъл този прякор. Името „Караиван“ е много популярно по българските земи, което означава „Черен Иван“. Но да припомним, че кучето, което се появи първия ден, беше черно; и че трите кучета на спирката, когато си тръгнахме, бяха също така чисто черни!

3. Черноиваненко!? В затворите на затворниците по неписан закон им дават някой прякор. Нека да си припомним какво разказва сестра Габриела Босилкова относно смъртта на чичо си - блажен Евгений Босилков: „Кажете ми каквото и да се е случило, дори и най-лошото, защото той има още двама братя живи, които искат да знаят каква е неговата участ.“ „Да, ще ти кажем...“ И извади от папката една лента бял лист - широка пет сантиметра и дълга около 40 сантиметра, и почна да чете... „Евгений Левиджов Добрев Босилков - екзекутиран на...“ Прочетох го и казах: „Това не

е чичо ми!“, „Защо?“ - казва той. „Защото той няма четири имена.“ Отговаря: „Ти нищо не знаеш. Ние в затвора им даваме имена в повече. Така ги кръщаваме.“

4. Паякът!? Може да е вярно, може би - не, но казват, че паякът е символ на гости! Ние му бяхме отишли на гости и паякът се появи и застана точно между паметника и розата!

Когато приключихме нашата мисия, запитах Юлиан: „Колко процента даваш този гроб да е на Йосиф Соколски?“ Той отговори: „80 към 20%.“ За мен този процент е 99.9. Разликата от 19.9 между двете преценки се намира точно в тези „свръхестествени“ белези, дошли в подкрепа на каузата!

Отец-дяконът, без да знае и да подозира всичко това, ми каза, че „животните са по-умни от хората“. Бог може би си служи много и с тях. Да си спомним свети Бенедикт, Дон Боско и други светци. Сигурно има и други белези в подкрепа на каузата, но да не са забелязани!

Заключение: 100% сигурност няма, но гробът, който открихме, е много вероятно да е същият този на архиепископ Йосиф Соколски.

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Отворете вратите за Христос

Поклонничество пеша - Ченстохова, Малко Търново, Созопол

Пътят на човека има начало, но няма край - прелива се във вечността. Накъде вървим, обаче? Къде сме тръгнали? Кой ни води и дали позволяваме Бог да бъде нашият джипиес? На кого отваряме вратите на нашето сърце? По пътя има движение, не сме сами. Много хора се движат в обратна посока. Много хора не си задават въпроса за вечността, затворили са се в настоящето. Единствено в перспективата на вечността можем правилно да оценим това, което преживяваме на земята. Поклонническият път е едно мини

изображение на житейския - помага да го осмислим. По пътя на живота имаме и трудни участъци, има и участъци в ремонт, а има и участъци в тъмнина, неизвестност и даже в болка и горчивина. Но крайната цел - безпределната вечност в обятията на Отца, ни показва смисъла дори на трудните периоди. По пътя имаме нужда от бензин, трябва да зареждаме духовния резервоар. Единствено срещата и дълбокото общение с Христос в све-

тите тайства ни приобщава към обитателите на Вечното царство - нашата родна земя. Отворете вратите за Христос!

Скъпи приятели, през тази година - както беше и през миналата, организираме две поклонничества пеша, на които ви каним най-сърдечно.

1. Българска група (около 15 - 20 души) на XXXIV поклонение пеша Вроцлав - Ченстохова, чудотворната икона на Черната Мадона от манастира на Ясна Гура, 1 - 11 август.

2. IV международно поклонение пеша Малко Търново - Созопол, 2 - 5 септември, от светилището на Богородица - покровителка на християнското единство, и на свети Йоан Павел II до мощите на Йоан Предтеча.

Пътните разноски до Полша за поклонението в Ченстохова са спонсирани от Фондация „Комуниас“. Обособиха се две групи: младежка, която ще се присъедини към 12-а академична група, водена от отец Ожеховски, дългогодишен академичен душеспастир, основател на поклонението, и българска група за възрастни, която се присъединява към първа покаятелна група, предвождана от отец проф. Волинец - ректор на Вроцлавския богословски институт.

Свидетелствата от миналогодешните поклонничества както и от предишни години насочват вниманието ни към необятната Божия благодат, която щедро се излива по време на тази покаятелна практика. Богородица ни приканва да предприемем поклонничество пеша, за да предоставим няколко дни от нашето земно пребиваване единствено на Господ. Той приема този дар на сърцето и ни явява любовта Си отново и по нов начин.

Докосва те и показва доброто в твоя живот. Показва също и непотребните неща, които те отдалечават от Него. Бог е светлина и топлина. Позволи Му да разкопае почвата на твоята душа, за да я направи плодотворна и рождана - готова да поеме цялата Негова благодат!

Можете да бъдете поклонници по два начина: чрез физическо участие в поклонението или чрез духовно участие, включвайки се в молитвите,

без да предприемате пътуване. За духовните поклонници са предвидени специални помощни материали за размишление - повече можете да научите на тел. 0878522755 или на poklonenie@abv.bg.

Записванията се извършват на тел. 098830092 и на www.poklonenie.viarvam.bg. Нека да измолим благодат за семействата си и за България! Нека отворим вратите за Христос!

Организационен комитет на поклонничество пеша

IV МЕЖДУНАРОДНО ПОКЛОННИЧЕСТВО ПЕША

Малко Търново - Созопол
02 - 05 септември

Тръгни с нас!
Запиши се като
духовен участник,
молейки се у дома!
Покани познати!

www.poklonenie.viarvam.bg
тел: 0988830092, poklonenie@abv.bg

XXXIV ПОКЛОННИЧЕСТВО ПЕША

Вроцлав - Ченстохова
01 - 11 август 2014

Нека отворим
вратите за Христос!

информация:

Основен спонсор на пътните разноски и организацията - Фондация Комуниас

записвания:

тел: 0988830092,
poklonenie@abv.bg
www.poklonenie.viarvam.bg

духовно участие:

Помощни материали за духовно придружаване на групата (без да предприемате пътуване) на тел: 0878522755

„Зарадвах се, когато ми казаха да идем...“

От смп. 1

града. Отец Койчо споделя, че общността е имала голямата радост да посрещне вече два пъти за храмовия празник епископа на Никополската епархия Петко Христов, а веднъж ги посещава и папският нунций Януш Болонек, който отслужва тържествена литургия и дава Първо причастие на петима души. „Започнахме да кроим планове и за Божи дом, което не бе никак лесно - разказва отец Койчо, - но с вяра и упование в Бог и с молитви към блажения Евгений Босилков успяхме да се преборим с много трудности, за да дойде този 31 май - празник на Мария в месеца на Мария, когато се положи началото на една нова черква на Мария с първи камък, дошъл от катедралата „Свети Йосиф“ в София. Какви чудни знаци ни дава Бог чрез Своето свето семейство в Година на семейството!“

Църковният обред, който извърши епископът, е предвиден в Церемониала на епископите за римския обред, с

който се благославя и полага първи камък от нов храм. Идеиният проект на новата черква е на арх. Александър Генчев от София. Тя ще събира около 50 души и нейната разгърната площ е 500 кв.м. Ще бъде построена в новоготически стил, с камбанария, висока 42 м.

Църковният обред, който отслужи епископ Петко Христов, е за благослов и полагане на основния камък и не съвпада с откриването на строителна площадка. Строежът ще започне след около месец, след получаване на последните разрешителни. Обредът бе

разделен на три части. През първата част тържествено беше посрещнат епископ Петко Христов, който благослови терена на новата черква. Обредът бе съпроводен с литургия на словото. Епископът измоли специална молитва за благослов на мястото и поръчи изцяло терена с благословена вода. Във втората част на обряда беше благословен и положен първият камък на черквата. Трябва да се отбележи, че този камък е взет от старата катедрала „Свети Йосиф“ в София - тази, която е била разрушена при бомбардировките на столицата. Камъкът е

четириъгълен, с изписано върху него име на храма и дата на благослова. Епископ Петко прочете специално издаден Декрет за изграждане на нова черква. След като го прочете, епископ Петко го подписа. След него положи подписа си и главният инвеститор на проекта господин Борислав Лоринков, а владиката подпечата документа. Декретът беше поставен в специална капсула, която после ще се зазида в основите на храма. Включителната част бе прочетена молитва на верните, епископът измоли Отче наш и даде своя епископски благослов. Първият камък се полага там, където ще бъде олтарът на черквата. До него за обряда бяха поставени голям дървен кръст и катедрала за епископа. Според договора с община Враца храмът трябва да бъде завършен в срок от три години.

В службата взеха участие Никополският епископ Петко Христов, енорийският свещеник отец Койчо Димов, отците Валтер, Пламен, Стефан,

7 ИСТИНА VERITAS
Брой 7 (1488)
юли 2014 г.

Паоло, Ярослав, Йосиф, дякон Владислав, монахини и вярващи от Никополска епархия. От страна на гражданските власти присъстваха областният управител на Враца инж. Венцислав Василев, заместник-кметът по културата и туризма на Враца г-н Красимир Богданов, главният архитект на община Враца Данаил Дилков. Присъства и арх. Александър Генчев - автор на проекта. Отец Койчо отбеляза, че първият голям дарител на новата черква във Враца е бившият папски нунций в България монс. Януш Болонек, който още преди две години е оставил чек за сума, която да бъде използвана за строежа. Също така монс. Болонек е изразил желание след построяването да бъде поканен на освещаването на новия храм. Да отразят благослова присъстваха представители на много централни и регионални медии.

Росица ЗЛАТЕВА

Премията „Ратцингер“ за първи път присъдена на жена

Французоюката Ан-Мари Пелетие, преподавател по херменевтика и библейска екзегетика, и полският монсеньор Валдемар Хростовски, библист и изследовател на католическо-юдейския диалог, са носителите на премията „Ратцингер“ 2014 на едноименната ватиканска фондация. Отличието ще бъде връчено на официална церемония на 22 ноември, а ще бъде предшествано от международна конференция през октомври в университета „Симон Боливар“ в Меделин, Колумбия. Двата учени бяха представени на пресконференция във Ватиканския пресцентър от кардинал Камило Руини, председател на фондацията „Йозеф Ратцингер - Бенедикт XVI“.

За първи път от учредяването на фондацията през 2010 г. премията е присъдена на жена, каза кардинал Руини, като определи професор Пе-

летие като „ярка личност в съвременния френски католицизъм, която обединява заслужения научен престиж с голяма и всеотдайна културна жизненост, посветени на важни въпроси за християнското свидетелство в обществото“.

Монсеньор Хростовски е първият поляк, отличен с престижната премия. „Неговата приоритетна област е Старият завет и конкретни пророци, но заедно с това юдейската литература и отношенията между юдеизма и християнството“, посочи кардинал Руини. Също така той е „неуморим и високо ценен разпространител на библейското познание чрез формационни курсове, духовни упражнения и поклонничества. Съчетава научната строгост със страстта към Божието слово в служба на Църквата и на диалога между религиите“.

Житие на света преподобна Макрина

Преподобна Макрина била най-голямата дъщеря на своите благочестиви родители Василий и Емилия и сестра на свети Василий Велики. Майката на Макрина усърдно се занимавала с възпитанието на дъщеря си. Първа нейна учебна книга било Свещеното писание. Емилия не позволявала на дъщеря си да стои без работа. Цял ден Макрина била заета - или се учела, или работела нещо, или помагала на майка си в домакинството, или пък учела по-малките си братя и сестри.

Семейството било твърде голямо: четирима синове и шест дъщери, всички възпитавани в християнско благочестие. Благочестивите родители знаели, че са длъжни да възпитат децата си не само за този живот, но за вечността. Те създали благоприятни условия за умственото образование на децата си, като в същото време гледали те да станат истински християни.

Макрина израснала и станала на 15 години. В целия град

нямало девойка, равна на нея по красота. Всички познавали нейната кротост, благонаравие и трудолюбие. Много момци й предлагали да се оженият за нея. Родителите й били равнодушни към външни предимства, към богатство и знатност. Но се намерил момък, който съединявал в себе си всичко: и добродетели, и богатство, и знатност. Те сгодили за него дъщеря си, но поради нейната младост сватбата била отложена за известно време. На Господ било угодно да изпита девойката чрез скръб: малко преди деня, определен за сватбата, нейният годеник починал. Макрина нежно го оби-

като че ли заминал в далечна страна, гдето пак ще се види с него.

Макрина убедила майка си да напусне с нея света. Емилия освободила слугите си, оставила малко имот и се заселила с дъщеря си в едно прекрасно усамотено място близо до р. Ирис, недалеч от пустинното жилище на Василий, неин брат и бъдещия свети Василий Велики. Подир тях отишли няколко от слугините им, които не искали да ги напуснат, отдавайки на труда и молитва. Като стигнала дълбока старост, Емилия се представила на Господа. След девет години се поминал и Василий Велики. Григорий (Нисийски), също неин брат, дълго бил в изгнание поради клеветите на арианите. Когато се върнал в отечеството си, той поискал да види сестра си Макрина. Отишъл при нея и Бог му дал да присъства при нейната смърт. Григорий ни е оставил трогателно описание на нейната тиха и спокойна смърт, която достойно увенчала нейния смирен и добродетелен живот. Григорий узнал от един срещнат човек, че сестра му е болна. Разтревожен от това известие и от скръбно предчувствие, той ускори крачките си и стигнал до обителта. Най-напред се отбил в черквата, понеже се извършвала божествена служба, но не намерил там Макрина. Григорий влязъл тогава в нейната килия. Тук той я видял просната на пода да лежи болна и покрита с вехти дрипи. Макрина много се зарадвала, като видяла брат си. Тя се помъчила да стане, но поради голяма слабост не могла дори да се повдигне. Като целунала бра-

чала и неговата смърт била тежък удар за нея. В голямата си скръб тя решила да не се омъжва за друг и да остане до края на живота си девица. Нейните родители по-късно често я убеждавали да си избере съпруг. Тя им казвала: „Аз желая да остана вярна на годеника си, защото при надеждата за възкресение не го считам умрял, но жив у Бога и

Ha cmp. II

Мосул

Халдейският архиепископ на Мосул Амел Шамон Нона потвърди пред агенция Фидес, че джихадистите на Исламска държава Ирак и Леванта (завзели наскоро града - б. р.) са сваляли статуята на Дева Мария от кулата на халдейската черква „Непорочно зачатие“ - много посещавано културно място. Монс. Нона допълни, че освен статуята нищо друго в черквата не е било разрушено. Същата съдба имат и други статуи в града, като сред тях са на молла Осман Мус-

Джихадисти разрушават статуя на Дева Мария

ли и на поета Абу Татам. Архиепископът на Мосул не каза, че джихадистите са взвели „личен данък“ за християните в града.

Според други информационни източници в Мосул са останали много малко християни, повечето възрастни хора. „До този момент само на някои християни, работещи в публичната сфера, е забранено да се завърнат на

работното място, като основният довод е, че са представители на малцинство“, обясни монс. Нона. Той изрази нарастващото безпокойство на християнската общност в Ирак и заради опасното манипулиране с християните - говорят за нас, но всъщност преследват други цели, каза халдейският архиепископ на Мосул.

Нова книга

Превъплътеният герой на Сервантес Дон Кихот в образ на свещеник

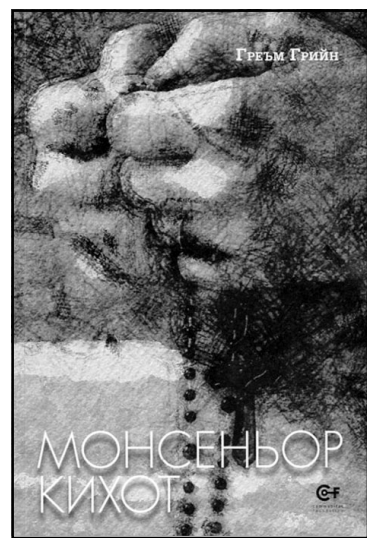
Известният наш съвременен писателят Грêm Грийн ни очарова с книгата си „Монсеньор Кихот“, издание на издателство „Комунитас“.

Творбата представлява пародия на пародията на рицарския роман на великия Сервантес „Дон Кихот де ла Манча“. „Монсеньор Кихот“ е книга, от чиито страници блика весел, жизнерадостен и добродушен хумор. Можем да се смеем от сърце на разговорите на двамата добри приятели - отец Кихот и бившият кмет на градчето - идеалиста-комунист, наричан от отца Санчо. Двата приятели тръгват заедно на пътешествие из Испания с разнебитената таратайка на бедния свещеник, наричана от него Росинант. Росинант е стар и преуморен и едва ги влачи по пътищата с 30-40 км в час, но те стоически преодоляват всички труднос-

ти, защото искат да бъдат заедно и за малко да се откъснат от скучното всекидневие в малкото градче. Те спорят през целия път, всеки твърдо държейки на своите възгледи, но и всеки разбирайки другия. Обединява ги и хубавото манчегско вино, от което са сложили цяла каса в багажника на горкия Росинант.

И двамата - незлобливи, чисти души, в разговорите си откриват паралели в положителните и отрицателните страни на християнството и комунизма; единият чете Франциск Салски и Хериберт Йоне, другият - Маркс и Ленин. И двамата не обичат епископа, който критикува свещеника за прекалената според него благотворителна дейност, развивана в енорията, и се държи важно и надменно с всички. Една щастлива случайност, отново комична, помага на отец Кихот да се издигне неочаквано до монсеньор и това му идва изневиделица. Той не се радва особено и от скромност не иска да го наричат монсеньор, защото счита себе си недостоеен за този сан. И

той като всеки човек е обхванат понякога от съмнения, както и приятелят му Санчо. Двата споделят съмненията си и разговарят открито по въ-

росите на вярата в Бог и в комунистическата идея. Заради особеното им поведение, което според сериозно мислещите хора и законите не се вмести в границите на нормалното, и заради усилията им да помогнат на един ранен, за когото не подозират, че е прес-

тъпник, и двамата предизвикват бдителността на гвардейците, които ги проследяват и искат да ги арестуват. Монсеньор Кихот е обявен за душевно болен и отведен от медицинските власти в дома си, откъдето успява да избяга с приятеля си Санчо. Когато попадат на една процесия, двамата чудаци разбират, че право да носят статуята на Дева Мария имат само тези, които са дали най-много на местния епископ. Монсеньор Кихот, възмутен от корупцията, разтуря тържеството, става сбиване, той бива лошо ударен по главата, а статуята пада в бъркотията и се счупва на парчета. Неправдата и подигравките с отношението към святото и Църквата докарват иначе кроткия свещеник до насилие. Неговата чиста душа е омерзена от отношението на епископа към чувствата на вярващите. И също както Христос, който изгонва търговците от храма, монсеньор Кихот реагира остро на неправдата, заради което получава и раната в главата. Двата с приятеля му успяват да избя-

гат с Росинант от гвардейците в един трапистски манастир, но претърпяват катастрофа и в манастира монсеньорът намира смъртта си.

Наивитетът, добротата и естествените човешки чувства и реакции, както и незлобливият хумор на двамата чудаци възбуждат у читателя умиление, но и възхищение. Ако и в романа на някои места да е прокарана лека критика към Църквата и нейните догми и клир, то тази критика в никакъв случай не е злостна. Усещането се авторската позиция - възхищението на Грийн към тези наивни, чисти чудаци, които не разбират заобикалящата ги жесток свят, които съчувстват на ближните, на бедните и са готови да подадат ръка на всеки нещастен в труден момент, да разберат причината за неговите действия. Двата наивни странници понякога са отдадени на греха, но същевременно го осъзнават, упрекат се и се разкайват за слабостта си и бързат да се поправят. А може би това са истинските християни.

Майя ХИЛДЕГАРД

(Продължава от бр. 6)

Отново сме на икос 3 от Богородичния акатист, този път със строфата „Радвай се, защото ти приготвяш пристанище за душе“ и „тихо убежище за нас, които сме люшкани от бурите в морето на скърбите и различните съблазни на врага“ (по песен 6 от благодарствения канон на Пресвета Богородица), допълнено от икос 9: „Радвай се, пристанище на плаващите в живота“, и пак там продължава с друг мариологичен символ - „корабе за ония, които искат да се спасят“. Дева Мария като майка на Църквата е корабът (изписан на стенописа), който води към спасителното пристанище, Тя е, която дава надежда за спасението, графично представено със символа на котвата. Богородица е призвана като „Кормилнице“, „Покровителница“ и „Надежде ненадежных“. Предизображение на кораба на Църквата (чието олицетворение е Девата) е видно още от блажения Августин в образа на Ноевия ковчег. А спасението от водата на потопа е предобраз на кръщенето, чрез което сме спасени от разложението на греха (вж. 1 Петър, 3, 20-21). Ето и икос 7 от акатиста на Успение Богородично, възпяващ Мария като „Мисленний ковчеже, издигнат високо над смъртния потоп“. Икос 5 от същия акатист пък я вижда като предзнаменование за спасението от потопа с възгласа „Радвай се, в ръцете на Ноя гълъбиче с Маслиново клонче“ (Маслиновото клонче с главна буква е Христос, истинският мир - шалом и вечно блаженство). В тази връзка е и оприличаването на Богородица с лясловица - като предвестник на пролетта на благодатта, прогонваща зимата на безбожието - „весна благодати, мисленна лясловица... зиму безбожную разоружи“ (из стихирите на хвалителите в неделя на св. отци пред Рождество, когато се падне на 24 декември).

Поредното сравнение - този път от икос 3 на Богородичния акатист, е „Радвай се, приятно молитвено кадило“ (съответно графично представено); молитвата след кондак 13 на акатиста на Успение Богородично допълва „благоуханно кадене“, а песен 1, глас 4 от Благодарствения канон на Пресвета Богородица я нарича „тамяне благовонен и миро многоценно“ и пак там в песен 9 „съсде, който си приел несвършващото се миро, изляно върху тебе“ (съд за миро „алабастрион“ е също нарисуван на стенописа).

Продължаваме с икос 5 от акатиста, където чуваме „Радвай се, ти, която си угасила пещта на заблудата“. Добавяме от песен 6 на Благодарствения канон на Пресвета Богородица „От тебе е изтекла роса, която е угасила пламъка на многобожието“, а от песен 8 на утрения на Рождество Богородично „в пещта отроческа Си предобразил едно време Твоята майка, Господи, за да може Ангел Господен да избави от огъня влезлите, без да бъдат изгорени“. Контекст

тът е книгата на пророк Даниил (3, 50) и разказът за чудодейното избавление на тримата отроци от пламъците на разпалената халдейска пещ. Девата е видяна като росата, появила се в разпалената пещ, позволяваща на Ангела Господен (или Божия Син от преди възплъщението) да влезе в пещта при тримата младежи и да ги избави от гибелните пламъци - сцена, разтълкувана от отците на Църквата като предобраз на победата над злото и Възкресението.

В паралел с този епизод можем да разгледаме и образа на Дева Мария като неизгарящата къпина от Изход 3, 2, в чиито пламъци Бог се явява на

вен у гореказания пророк чрез клещите с въглена, на което и ние, верните, подражаваме по благодат. „Вярно, конкретно е визиран Симеон, но колко повече и Девата, носила Исус в утробата си. По-конкретен е икос 11 от акатиста на Пресвета Богородица пред нейната икона, именувана „Достойно ест“ - „Радвай се, ти, която си видяна от Исаия като тайствени клещи“. В подкрепа е и икос 5 от акатиста към покровата на Пресвета Богородица с думите: „Радвай се, че ти неопалено си държала в ръце божествения огън Христа.“

Икос 7 от акатиста на Пресвета Богородица с израза „Радвай се, венец на въздър-

жата си родила за вярващите непорочния Телец“ (образ на Христос като жертвено животно); „радвай се, агнице, която си носила в утробата си Божия Агнец“; песен 4 - „радвай се, плодородна горо, оросена от Духа“, също „гора добросенчеста, възпята от Авакум“ - от икос 11 на акатиста на пресвета Богородица пред нейната икона, именувана „Достойно ест“ (откъдето символът на гората е поставян в ръцете на пророк Авакум).

Песен 4 продължава с „Багренецо, която със своите кръви си изтъкала божествената порфира за царя на силите“ и песен 5, виждаща Девата като „раковина, която си произ-

городично, „ти божества била еси приятелище (дорохрани- телнице) всенепорочная“. В подкрепа акатистите я споменават като „жилище преславно на Оня, Който...“ (икос 8), „съкровищница на Неговия промисъл“ (икос 9), жив дом божий, палата, съсъд, местелище, обиталище, граде (Civitas Dei - на Запад) и пр.

Пореден Мариин символ, този път нарисуван в Ново Делчево, е „Ковчегът на завета“ или облицованата в злато скиния (вж. Изход гл. 26), пазеща скрижалите с Десетте божии заповеди, цъфналият жезъл Ааронов и златната стомна с мана. Икос 12 от акатиста я нарича „Скиния на Бог - Слово“ и „ковчег, позлатен от Духа“, а икос 8 от акатиста към покровата на Пресвета Богородица гласи: „Радвай се, ковчеже на завета, в който се съхранява освещението на човешкия род; радвай се, пресвета стомно, в която се пази Хлябът на вечния живот за всички, които гладуват за правда“ (манната, хляба ангелски /Пс. 77, 24-25/, изпратен на еврейския народ в пустинята е предобраз на „Хляба на живота“ - Исус Христос, вж. Йоан 6, 33). Подобно е съдържанието на „и сега...“ на хвалител богородичен от утренията на свети Николай с епитетите „Ковчег одушевен...“, златна стомна, вместила манната“ и пак „Небесний кивоте, носило на Бога - Слово“ от молитвата след кондак 13 от акатиста на Успение Богородично, а на Благовещение вместо богородичния химн „Достойно ест“ се пее „Никаква скверна ръка да се не докосне до одушевления Божии кивот“. Не закъснява и титлата „Ковчеже на завета“ (Foederis arca) от лоретанските литании на Приснодевата. Цар Давид ще нарече кивота „Подножие на нозете на нашия Бог“ (Паралипоменон 28, 2), а оттам и Девата би могла да се оприличи така, а също и като „Умилостивилицето“ (Изход 25, 17-22) или капака на ковчеза на завета с двете фигури на херувими, между които е видно мястото на присъствието Божие (shekinah), на явяването в облака на славата. В паралел с останалите атрибути от старозаветния храм, които символично са отнесени към Приснодевата от авторите на акатистите (като златната стомна с мана, златния свещник, златната кадилница, Светая Светих, жертвеника и пр.), можем да причислим (макар да не изглежда много естетско) и бронзовия умивалник или басейн (от Изход 30, 17-21), изработен от бронзовите огледала, дарени от жените (38, 8), сякаш жертвайки своята суета и земна наслада. Измиването от греха ще стане с кръвта Христова, пролята на Кръста, а ролята на Девата може да бъде подкрепяща (като умивалника), даваща своя принос към делото, единствено Негово. Тук само мимоходом ще вмъкнем едно чисто западно сравнение (от пасхалното Exultet) на Мария с пчелата, която произвежда восък за пасхалната свещ (символ на възкръсналия Христос).

(Следва)

Отец Петко ВЪЛОВ

* Публикуваният тук материал е част от предстояща за излизане книга-фотоалбум за църквата „Успение Богородично“ в село Ново Делчево с богословски прочит на стенописите и иконите в нея, дело на доц. Здравко Каменаров, Миляна Стефанова и Жени Павлова.

Стихове и багри*

Мойсей. Икос 9 от акатиста на Успение Богородично я възпява: „Радвай се, неопалима къпино, предвидяна от законоположника Мойсей“. На стенописа в Ново Делчево Мойсей държи в ръка неизгарящата къпина, символ на Мария, Дева преди, по време и след раждането на Христос. Ще добавя и стих от утренията на Рождество Богородично (песен 7, ирмос): „Къпината, неизгаряща на планината, и росоносната пещ халдейска явно са предизобразяващи Тебе, Божия невесто, защото, без да се изгориш, ти прие във веществната си утроба невеществения божествен огън.“ Приемането на Бог в утробата на Мария е сравнено с приемането на огън. Неизмеримата святост и величавост Божия би трябвало да изгорят като огън утробата на нищожността и тварността човешка, но Девата е чудодейно спасена, предпазена от този всеизгарящ огън. Въпреки огъня листата на къпината не изгарят; благодарение на росата, изпратена от Бог, пламъците на пещта халдейска не засягат тримата отроци. Ирмосът към песен 8 от благодарствения канон на Пресвета Богородица го потвърждава с думите: „Благочестивите отроци бяха запазени в пещта от Богородичното раждане, което тогава беше предобразувано.“ Въпреки раждането Мария остава дева. Предпазена от греха по причина Христова, тя остава незасегната от всеизгарящия огън и така - от Него пречистена - тя е допусната да стане „вместилище на Невместимия“.

В тази насока може да се разгледат като богородичен символ и клещите, с които Серафим ще взема от жертвеника разпален въглен - според видението на пророк Исаия (6, 6-7). Отците на Църквата ще видят в разгорещения въглен символа на Христос, а клещите могат да ни препратят към контекста на Въплъщението и Сретението Господни, отразени в молитвата над родилка в четиридесетия ден от третиците. Ето и цитата: „Боже, Който чрез най-велегласния от пророците - Исаия, си ни предизвестил възплотяването от Дева на единородния Ти Син... и носен в обятията на праведния Симеон, предобраз, на която тайна видяхме предста-

жанието“ и икос 12 с „драгоценни венец на благочестивите царе“ ни препращат към изобразения венец в храма, подсилени и от песен 9 от благодарствения канон на Пресветата с думите: „Радвай се, венец на мъчениците, радвай се, божествено украшение на всички праведници.“

Икос 8 от акатиста с израза „Радвай се, ключе на Христовото царство“ пък е в подкрепа на изписания знак на ключа, а изобразеният пак там омофор на Девата няма нужда от много обяснения поради известната му роля за спасяването на Константинопол, надлежно цитиран в акатиста към покровата на Богородица.

Към ненарисувания поради липса на място богородични символи можем да изредим: „Одушевена Христова книга“ от песен 1, глас 4 на благодарствения канон на Пресвета Богородица, допълнено пак там в песен 7 с „Книжко, в която с пръста на Отца било написано словото“; песен 3 - „Юнице,

вела Божествения бисер“. Олтарната абсида като архитектурен елемент също символизира мидата, пазеща ревниво в себе си перлата - олтарна свята - символ на саможертвата Христова. Божията майка е видяна и като „светлия и одушевен облак, носещ Небесния дъжд, идващ днес да Го пролее на земята“ (неделя на св. отци пред Рождество, когато се пада на 24 декември, из стихирите на хвалителите), както и „гнездо на небесния Орел“, „богогласна гургулице“, „тиха гълъбиче“ и „меч за богопротивниците“ от молитвата след кондак 13 на акатиста на Успение Богородично, „несъкрупшищ на верните, вселил оръжие срещу враговете“ из икос 9 на акатиста на Богородица пред нейната икона „Достойно ест“.

Заради факта, че е носила Младенеца в утробата си, Мария може да бъде наречена и жива дарохранителница - из песен 8 на утрения на Предпразненство на Рождество Бо-

Награден отговор

Преди години един френски вестник предложил на своите читатели да отговорят на въпроса: „Защо в затворите има повече мъже, отколкото жени?“ Който отговорел най-добре, щял да получи награда.

Били получени най-различни отговори. Наградата спечелил човекът, отговорил по следния начин:

„Само Господ знае истинската причина за това. Но това, което всеки може да забележи, е следното: по улиците има повече момчета, отколкото момичета; в кръчмите има повече мъже, отколкото жени; а в черквите има повече жени, отколкото мъже.“

Майка изгаря, за да спаси детето си

Това станало в град Милано, Северна Италия, през 1932

г. Мария Брадели, майка на тригодишно дете, седяла близо до печката и събличала детето си, за да го сложи да спи. Изведнъж печката избухнала и дрехите на майката се запалили. Жената, без да обръща внимание, че цялата гори, гледала само как да спаси чедото си, като го покривала със завивки, за да загаси огъня върху него. Героичната майка спасила детето си, но тя жива изгоряла.

Колко майки - ако и да не умират от такава героична смърт сред пламъците на огъня - правят големи, героични жертви за своите чедо. Затова няма нищо по-хубаво и по-справедливо от четвъртата Божия заповед: „Почитай баща си и майка си!“

Дотука влякох баща си

Свети Антонин, архиепископ

11

ИСТИНА
VERITASБрой 7 (1488)
юли 2014 г.

на Флоренция, разказва следния назидателен пример.

Един син влязъл в тежки пререкания с баща си и заслепен от гняв, го хванал за косата и го повлякъл надолу по стълбите на къщата. При това влачене бащата не отворил устата си. Но когато стигнал до прага на вратата, той извикал: „Спри! Аз получих заслуженото наказание. Защото и аз едно време също като тебе влякох баща си по стълбите до прага на вратата.“

Много често този, който тормози своите родители, ще бъде и той така тормозен от децата си.

Из „Назидателни примери“
на отец Павел Йотов,
францисканец

Раздел втори
Седемте тайнства на Църквата
Глава четвърта
Други богослужения
(Други литургични чествания)
Член 1

Свещенодействия

1669 Те произлизат от кръщелното свещенство: всеки кръстен е призван да бъде „благословение“ (Вж. Бит. 12, 2) и „да благославя“ (Вж. Лук. 6, 28; Рим. 12, 14; 1 Петр. 3, 9). Ето защо миряни могат да председателстват някои благословения (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 79: AAS 56 (1964) 120; вж. CIC canon 1168); колкото повече едно благословение се отнася до църковния и сакраменталния живот, толкова повече неговото председателстване е запазено за ръкоположен служител (епископ, свещеник или дякон) (Вж. De Benedictionibus, Praenotanda generalia, 16 et 18, Editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1984) p. 13. 14-15).

1670 Свещенодействията не дават благодатта на Светия Дух като тайнството. Но чрез молитвата на Църквата те подготвят да се получи благодатта и предразполагат за сътрудничество с нея. „За правилно настроените верни всяко събитие от живота е осветено чрез Божията благодат, която произтича от Пасхалната тайна на Страданията, Смъртта и Възкресението на Христос, тайна, от която всички тайнства и свещенодействия черпят своята сила; и всяка достойна употреба на материални неща може да бъде използвана за осветяването на човека и за слава на Бога“ (CONCILIIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 61: AAS 56 (1964) 116-117).

Различните форми на свещенодействията

1671 На първо място сред свещенодействията стоят благословенията (на лица, на трапеза, на предмети, места). Всяко благословение е хвалебствие към Бога и молитва за получаване на неговите дарове. В Христос християните са благословени от Бог-Отец „с всяко духовно благословение“ (Еф. 1, 3), ето защо Църквата дава благословение, като призовава името на Исус и обикновено като прави светия знак на Христовия Кръст.

1672 Някои благословения имат трайно значение: те имат въздействието да посвещават хората на Бога и да запазят за литургична употреба предмети и места. Сред тези, които са предназначени за хора - да не се смесват със сакраменталното ръкополагане - се намират благословенията на предстоятел или предстоятелка на религиозни общности, посвещаването на девизи и на вдовици, ритуалът за влизане в манастирство и благословението за някои служби в Църквата (четци, прислужници, катехети и др.). Като пример за благословения, които се отнасят до предмети, може да се отбележи осветяването или благословението на една черква или на олтар, благословението на светите масла, на съдове и свещени дрехи, на камбани и други.

1673 Когато Църквата моли публично и авторитетно в името на Исус Христос една личност или даден предмет да бъдат предадени от влиянието на Лукавия и избавени от неговото владичество, тогава се говори за екзорцизъм.

Исус го е практикувал (Вж. Марк. 1, 25-26): на Него се дължи силата и задължението на Църквата да гони бесове (Вж. Марк. 3, 15; 6, 7. 13; 16, 17). Под една обикновена форма екзорцизъмът се извършва по време на отслужването на Кръщението. Тържественният екзорцизъм, наричан велик екзорцизъм, може да бъде практикуван само от свещеник и с позволение на епископа. Към него трябва да се отнасяме благоугодно, като се спазват стриктно правилата, установени от Църквата (Вж. CIC canon 1172). Екзорцизъмът има за цел да изгони демоните и да освободи от демоническо влияние чрез духовната власт, която Исус повери на Своята Църква. Твърде различен е случаят със заболяванията, особено психичните, грижата за които изисква медицински познания. Следователно, преди да извършим екзорцизъм, трябва да се уверим, че става дума за присъствие на Лукавия, а не за заболяване.

Народната религиозност

1674 Освен сакраменталната литургия и свещенодействията катехезата трябва да държи сметка и за формата на благочестие на вярващите и за народната религиозност. Религиозното чувство на християнския народ във всички времена е намирало своя израз в различни форми на благочестие, които обграждат сакраменталния живот на Църквата. Такива са например почитта към мощите, посещението на светини, поклонничествата, шествията, кръстният път, религиозните танци, розарият (броеницата), медальоните и др. (Вж. Concilium Nicaenum II, Definitio de sacris imaginibus: DS 601; Ibid.: DS 603; CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 25a, Decretum de invocatione, veneratione et reliquiis sanctorum, et sacris imaginibus: DS 1822).

1675 Тези знаци на почит продължават литургичния живот на Църквата, но не го заместват: „Те трябва да бъдат регулирани, като се държи сметка за богослужението, за да се съгласуват с Литургията, да произлизат в известен смисъл от нея и да въвеждат в нея народа, защото Литургията по своята природа далеч ги превъзхожда“ (CONCILIIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 13: AAS 56 (1964) 103).

Из „Катехизис на Католическата църква“

На 8 юни във Ватиканските градини се състоя първата по рода си молитвена среща за мир в Близкия изток, в която участваха Махмуд Абас, Шимон Перес и папа Франциск. На нея евреи, християни, мюсюлмани благодариха на Бог за Творението, поискаха прошка и се молиха за мир, а всяка молитвена част, произнесена на италиански, еврейски и арабски език, бе придружавана от традиционна за религията музика. Присъствието на Вселенския Константинополски патриарх Вартоломей I пък бе символ на общото християнско желание за любов, мир и разбирателство. На края четиримата посадиха маслиново дръвче.

На снимката: президентът на Палестина Махмуд Абас, папа Франциск, президентът на Израел Шимон Перес и Вселенският патриарх на Константинопол Вартоломей I

Житие на света преподобна Макрина

От стр. 9

та си, тя извикала: „Благодаря ти, Боже мой, Владико, загдето ми дарува и това благоденствие!“ За да не го натъжи, тя гледала да скрие своите страдания и да запази спокоен и весел вид. Споменала за Василий. При това име Григорий не можал да удържи сълзите си. Макрина видяла неговата голяма скръб и веднага променила разговора. Тя започнала да говори за чудния Божи промисъл, за мъдростта и благостта на Господ, за това как и защо е създаден човек и как от тоя временен, скръбен живот, той преминава към вечния живот. „Като от някой извор течеше благодат от устата й - казва Григорий. - Аз с наслада я слушах, като се молах да

можеше да продължи този ден, та по-дълго да се наслажда от нейната беседа! Но вече денят превалише, вечерното пение ни зовеше на черква.“

На другата сутрин Григорий отишъл при сестра си, но разбрал, че я вижда за последен път и много се натъжил. Макрина започнала да го утешава, понеже сама била пълна с духовна радост. В нея нямало ни страх от смъртта, ни съмнение. Твърдо упование в Господ укрепявало сърцето й. Дълго беседвала Макрина с брат си и с присъстващите инокини. Слабостта й все се увеличавала. По пладне започнала да се моли едвам чуто. Всички пазели мълчание, прислушвайки се към слабите

звуци на нейния глас. Като свършила молитвата си, света Макрина се прекръстила и спокойно, радостно предала Богу душата си. Лицето й сияело от небесна радост и необикновена красота.

Когато трябвало да пригответ покойната за погребение, Григорий запитал тези, които живеели заедно с нея, дали тя има нова дреха. „Нищо не си е приготвила - казала една от сестрите, - защото всичко раздаваше на бедните. Ето една груба власеница, ето многокърпено расо, вехта мантия; друго тя нищо нямаше, а си спечели голямо съкровище на небето.“

Из „Жития на светиите“,
Синодално издателство,
1991 година.

Италиански епископ: Папата отлъчи мафиотите от Църквата, за да се покаят и да променят живота си

За значението на думите за отлъчване от Църквата на всички членове на мафията, които папа Франциск произнесе по време на едномесечното си пътуване в италианския регион Калабрия на 21 юни, разказа местният архиепископ монс. Нунцио Галантино, ординарий на епархия Касано ал Йонио. Епископът, който наскоро бе назначен за секретар на Епископската конференция на Католическата църква в Италия, придружаваше папата по време на посещенията му в диоцеза на Касано ал Йонио - земя, страдаща от дейността на престъпни групировки, безработица и бедност.

Монс. Галантино отбеляза, че посещението на Светия отец се е състояло в навечерието на тържеството Пресвети Тяло и Кръв Христови, което според него е истински празник на почитта и поклонението.

„В нашите земи има такива, които не се покланят на Бог, а се покланят на парите, които заради собствените си интереси използват насилие по отношение на децата, които с цел постигане на своите собствени цели физически унищожават хора, убиват. Има такива, които са обърнали с главата надолу самото понятие „поклонение“. Мафиотите, които се държат по такъв начин, се поставят извън единството с

Бог, поради което те са екскомуницирани (отлъчени) от Църквата. Това е факт. Папата приведе Божието слово към реалността. Той направи това не с цел да осъжда, а за да призове към обръщане онези, които са се отлъчили от отношенията си с Бог“, заяви монс. Галантино в интервю за италианския вестник „Република“.

Иерархът се спря и на пастирските последици, свързани с думите на папа Франциск. Например, когато свещеник от енорията знае, че някой човек принадлежи на мафията, как може да му позволява да бъде кръстен или да участва в тайнствата? „Сега са нужни повече съзнание и проникателност“, отбеляза архиепископът.

По думите на архиепископа не бива да се забравя и технологичното съдържание на папския призив. Светият отец е искал да припомни, че тези, които живеят по определен начин, се намират извън единството с Бог. И затова ги е призовал към обръщане, към връщане към Бог.

„Този аспект трябва да е много ясен - който е избрал злото, може да се покае, да се извини и да промени живота си“, обобща още монс. Галантино.

По www.catholic-news.bg

Сестра Кристина Скуча спечели конкурса „Гласът на Италия“

На финала 25-годишната монахиня Кристина Скуча (за която писахме в брой 5 (1486) от май т.г. - б.р.) спечели сърцата на сънародниците си сред силна конкуренция и спечели конкурса. На награждаването тя се яви в черна туника, традиционна за урсулската конгрегация, държейки с дясната си

ръка разпятието, окачено на врата ѝ, а с лявата взе победния приз.

Пред бурните аплодисменти на хилядото множество тя заяви: „Искам Исус да дойде тук, това е моята мечта!“ След това тя призова и препълнената зала измоли с нея Отче наш.

Петър КОЧУМОВ

Френските епископи се присъединяват към инициативата „Пост за климата“

„Пост за климата“ - за да се припомни значението на Творението и необходимостта от неговото опазване. Така се нарича инициативата на редица религиозни организации, към която се присъедини и Епископската конференция на Католическата църква във Франция. Инициативата е във връзка с предстоящата конференция за климата, която ще се проведе в Париж от 30 ноември до 11 декември 2015 г. под егидата на ООН. „Климатичните промени - пишат епископите в своя уебсайт - са главно дългосрочно предизвикателство за нашата планета най-вече заради последиците, които оказват на хранителната сигурност.“

Френските епископи са на мнение, че „борбата с промените в климата“ е приоритетна кауза, която трябва да се защити, тъй като на бъдещите поколения трябва да се завещае „здравословна почва“. „Християните считат земята и всички екосистеми за ценен дар, получен от Бог - добавят епископите. - Постенето за климата ще предостави на Католическата църква във Франция възможността публично да се изразят - заедно с другите религии - общите етични и духовни ценности за извършване на необходимите промени в самото общество.“ За тази цел епископите призовават правителствата „да осъзнаят своята отговорност“ по въпросите на климата, а институциите да предприемат „реални мерки“.

Католически храм взривен от ислямисти

След приключване на поклонничеството в Мека радикални ислямисти от терористичната група „Боко Харам“ са извършили покушение срещу католическия храм „Света Рита“ в град Кадуна, Нигерия. Двама терористи камикадзе са се взривили с кола бомба в големия храм, пълен с богомолци в неделния ден. Трагедията е голяма - над 70 души са убити, а стотици - ранени. Кадуна е на границата между богатата Южна Нигерия, населена предимно с християни, и бедната Северна Ниге-

рия - с преобладаващо мюсюлманско население. Градът има над 1,5 млн. жители и е седалище на католическа епархия.

Сблъсъците в Нигерия между мюсюлмани и християни са постоянни, стига се до кръвави битки, предизвикани от ислямисти под ръководството на терористичната организация „Боко Харам“. През 1999 г. дванадесет щата на Северна Нигерия въвеждат шерията - ислямското право.

Петър КОЧУМОВ,
по „Kathpress“

Ватикан призна чудо по застъпничеството на архиепископ Фултърн Шийн

Излекуването на новородения Джеймс Фултърн Енгстром по застъпничеството на американския архиепископ Фултърн Шийн (1895-1979) е било единодушно признато за чудо от Конгрегацията за беатификациите и канонизациите във Ватикан. Още през март лекарите потвърдили, че оздравяването е необяснимо по естествен начин. Това е нова стъпка в беатификационния процес на известния медиен епископ, съобща „Archbishop Sheen Foundation“ на своята интернет страница.

Джеймс Фултърн Енгстром, който е вече на три години, бил роден безжизнен през септември 2010 г. и в продължение на 61 минути след раждането нямал пулс, само слабо мъждукане на сърцето. Бащата кръстил детето по спешност и двамата с майката се обърнали за помощ към

архиепископ Фултърн Шийн. Майката разказала по-късно, че докато траела борбата за живота на вече посинялото дете, непрекъснато повтаряла: Фултърн Шийн, Фултърн Шийн, Фултърн Шийн.

По нареждане на лекуващия лекар неонатолог реанимирането било прекратено, но продължили да наблюдават детето, за да установят часа на смъртта. Тогава сърцето започнало да функционира. После детето било преместено в болница в Илинойс. При изследванията там се установило, че вследствие на продължителната липса на кислород мозъкът бил силно увреден. Лекарите се опасявали, че детето ще има тежка умствена изостаналост.

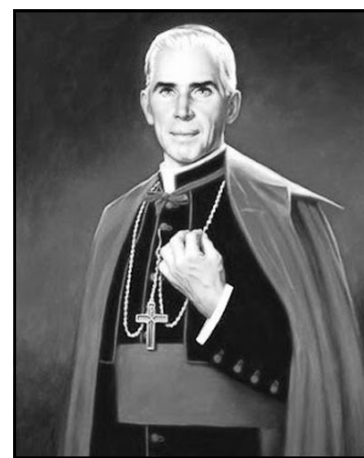
Малкият Фултърн трябвало да остане седем седмици в болницата. През това време стотици хора от молитвени и библейски групи започнали да се молят за детето. Дори атеисти молели вярващите си приятели да се молят за него.

„Исус Христос излекува сина ми“, сигурна е майката. След няколко дни всичките му

органи започнали да функционират нормално. Седмица по-късно детето можело да диша самостоятелно. Научило се да се храни от шише, след спрането на болкоуспокояващите започнало да реагира на майка си, на лекарите и сестрите. Резултатите от втория ядрено-магнитен резонанс показали, че мозъкът му е напълно нормален. В момента Джеймс Фултърн (3,5 г.) е здраво и жизнерадостно дете.

Родителите са убедени, че Бог е излекувал детето им и че болестта му е била за прослава на Бог (срв. Йн. 11, 4). Семейството има шест деца, Джеймс Фултърн е третото.

Архиепископ Фултърн Шийн е роден в Ел Пасо, Илинойс. Той е най-голямото от четирите деца в семейството. Родителите му били фермери. Ръкоположен е за свещеник през 1919 г., а през 1951 г. Павел VI го ръкополага за епископ. Автор е на много книги, но също така използва активно радиото и телевизията, за да благовести. От 1930 г. води седмичното радиопредаване „The Catholic Hour“. От 1951 г.

води предавания и програми и по телевизията и така става първият телевизионен проповедник. През 50-те и 60-те години на миналия век е най-известният епископ в САЩ. С разбираеми думи, с много хумор, но и с драматизъм той успява да разясни на широката публика сложни богословски въпроси.

По време на посещенията си в САЩ през октомври 1979 г. Йоан-Павел II прегърнал Шийн в катедралата „Свети Патрик“ в Ню Йорк и му благодарил с думите: „Ти писа и говори добре за нашия Господ Исус Христос. Ти си верен син на Църквата!“

По catholic-news.bg

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1488)
юли 2014 г.